

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. augusztus 15.
(vasárnap)**

Horváth Géza

„HÁROM KIRÁLYOK”

Énekek: 167,1,3; 84,1,3,4,6; 172; 451

Lekció: 2Kir 3,9-18;

Alapige: 2Kir 3,11-12; 15

Imádkozzunk!

Köszönjük neked, mennyei Atyánk, hogy nemcsak a seregek Istene vagy, a láthatatlan világ Ura, a mennyei seregek Vezére, hanem ennek a földi, látható világnak is Ura vagy. Köszönjük neked ezen belül is, hogy e földi látható világ Uraként, a benne élő hívők számára Édesatya vagy. Így szólíthatunk meg téged a Lélek által: Abbá, Atyánk! Jézus Krisztus jogosított és hatalmazott fel bennünket erre, aki Megváltónkká, Szabadítónkká lett. Ő a mi hatalmas Urunk. Köszönjük, hogy ezért járulhatunk most is a kegyelem királyi széke elé őérette, őáltala, őmiatta.

Köszönjük ezt a kedves reggelt, amikor egybegyűjtöttél bennünket, hogy együtt adjunk hálát a te hajlékodért. Köszönjük, hogy a te hajlékodat az ige szenteli meg és szenteli fel egyedül. A te jelenléted az, amely ezt a helyiséget most templomi rangra emeli azért, mert itt vagy köztünk. Hadd indítson ez bennünket arra, hogy előtted térdre tudjunk hullni, le tudjunk borulni, és aki hallja és hirdeti az ígét, adja neked szívét! Egyedül te vagy jogosult rendelkezni felettünk, és egyedül te vagy méltó uralni bennünket.

Kérünk, hogy hirdettesd a te ígédet nekünk, amely megtart, táplál, erősít, fedd, biztat. A Szentlélek által engedd meg, hogy engedelmes igehallgatók lehessünk, Urunk, és ne csak hallgatók, hanem cselekvők is! Tégy késszé és képessé bennünket, mert mi magunktól erre nem vagyunk sem képesek, sem készek! Ezért odahajtjuk egész lelkünket most a te atyai szívedhez, és kérünk téged, hogy könnyörülj rajtunk!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a mai napi ószövetségi igeszakaszunk egy részéből olvasom, a Királyok 2. könyve 3. fejezetének 9. versétől a 18. verséig: *És elméne az Izráel királya és Júda királya és az Edom királya; és mikor hét napig bolyongtak az úton, nem volt vize sem a tábornak, sem a velök volt barmoknak. Akkor monda az Izráel királya: Jaj, jaj; az Úr azért hívta egybe e három királyt, hogy a Moáb kezébe adja őket! És monda Josafát: Nincs itt az Úr prófétái közül egy sem, hogy általa tanácsot kérhetnénk az Úrtól? És felele egy az Izráel királyának szolgálói közül, és monda: Itt van Elizeus, a Sáfát fia, a ki Illésnek kezeire vizet tölt vala. És monda Josafát: Nála van az Úrnak beszéde. És alámenének hozzá az Izráel királya és Josafát és az Edom királya. És monda Elizeus az Izráel királyának: Mi közöm van hozzád? Menj a te atyádnak és anyádnak prófétáihoz! És monda neki az Izráel királya: Ne utasíts el; mert az Úr gyűjtötte össze ezt a három királyt, hogy a Moáb kezébe adja őket. És monda Elizeus: Él a Seregek Ura, a ki előtt álllok, ha nem nézném Josafátnak, a Júda királyának személyét, bizony téged nem néznék, és rád sem tekintenek; Hozzatok ide egy énekest. És mikor énekelt előtte az éneklő, az Úrnak keze lőn ő rajta. És monda: Ezt mondja az Úr: Csináljatok itt és ott e patakon árkokat; Mert ezt mondja az Úr: Nem láttok sem szelet, sem esőt, és mégis e patak megtelik vízzel, hogy ihattok mind ti, mind a ti nyájakatok és barmaitok. Kevés pedig még ez az Úr szemei előtt, hanem a Moábot is kezetekbe adja.”*

Kedves testvérek, ha van ilyen kifejezés, hogy „három királyok”, amit bizonyára ismerünk a karácsonyi történet kapcsán, akkor valóban van a Bibliában ilyen, csak nem a karácsonyi történetben szerepel a Máté evangéliuma 2. fejezetében, hanem itt a Királyok 2. könyve 3. fejezetében. Itt van szó három királyról, ott pedig csak bölcsekről van szó, és a számukat sem tudjuk, hogy hányan lehettek. Nagyon világosan leírja a mai igeszakaszunk, hogy ez a három király: Izrael királya, Júda királya és Edom királya. Ekkor az ország már kettészakadt, és ezért van két király. Az egyik az északi országrészben uralkodik, a másik pedig most éppen Josafát király, aki a déli országrészt vezeti.

Ez a két király, illetve a harmadik, Edom királya is összefognak azért, mert Moáb királya megtagadja Izraelnek az adófizetést. Óriási adót vetettek ki rájuk és fizettek sok éven keresztül. Egyszer csak Moáb királya azt mondja: elég volt, vége; innentől kezdve nem fizetünk Izraelnek adót! Akkor ez a három király, Izrael királya főképpen, Jórám, összefog Josafáttal, a júdai királlyal, aki egyébként egy istenfélő, az Úr útjain járó király, és még Edom királyát is beveszik ebbe a csatába. Így hárman, egy ilyen vegyes, ökumenikus társaság indul három királyokként a moábiták ellen.

Amikor már napok telnek el ezen az úton, pontosabban kilenc nap – ezt is leírja a Biblia –, akkor szembesülnek azzal, hogy nincs vizük. Elfogyott az a víz, ami nekik és az állatoknak kellene. Izrael királya elkezd sopánkodni: „Jaj, jaj; az Úr azért hívta egybe e három királyt, hogy a Moáb kezébe adja őket!” És akkor Josafát megszólal: „Nincs itt az Úr prófétái közül egy sem, hogy általa tanácsot kérhetnénk az Úrtól? És felele egy az Izráel királyának szolgálói közül, és monda: Itt van Elizeus, a Sáfát fia, a ki Illésnek kezeire vizet tölt vala.”

Nagy kérdése ennek a mai igeszakasznak, és e köré szeretném csoportosítani a gondolatokat először, hogy szükséghelyezeteink megtanítanak bennünket keresni az Urat. Lehet, hogy egy-egy embernek erre van szüksége, mint ennek a három vezetőnek vagy ennek a népnek, hogy egy adódó szükség, egy fenyegetés, egy nehézség, egy nyomorúság odavezesse őket, hogy feltegyék ezt a kérdést: nincs itt valaki, aki tudja Isten útját? „Nincs itt valaki, akitől tanácsot tudnánk kérni, aki eligazítana bennünket, aki megmondaná, hogy mit csináljunk?”

Hét napig tudják, hogy mit csináljanak: elmennek egy harcba. Az Úr tanácsát nem kérik, mert ez az ember alapvető beállítottsága: mi tudjuk! Van tehetségünk, van erőnk, van pénzünk, van hadseregünk. Izrael királya rögtön megszámolja a hadsereget, hogy hány férfira számíthat, hány hadra fogható ember van. „Majd mi elmegyünk a csatába!” – és napok telnek el, mire rájönnek arra, hogy igen ám, de valamivel nem számoltunk. Ha nincs vizünk, akkor mit ér a hadsereg, mit ér a királyság? Mit ér az, hogy nekünk hány emberünk van? Mit ér a haditechnika, a haditerv, hogyha egyszerűen nincs víz? És akkor kezdik el keresni az Urat.

Igen, testvérek, valóban a Biblia beszél erről, és nagy tapasztalatunk az, hogy vannak emberek, akik bizony a nyomorúságban kezdik el feltenni ezt a kérdést. Amikor szembesülnek az életükben egy nagy nehézséggel, egy nagy problémával, akkor kezdenek tudakozódni Isten után. „Kihez lehetne fordulni?” „Ki az, aki meg tudja mondani, hogy mit csináljunk?” Emlékeztek, amikor pünkösöd ünnepén az a sok meglett férfi, aki ott hallgatja Isten igéjét, egyszer csak tanácstalan lesz. Akik egyébként nagyon jól boldogulnak az életben, az üzletben, meg a mindennapokban, egyszer csak felteszik a kérdést: most akkor mit csináljunk? Odafordulnak Péterhez, meg az apostolokhoz, és megkérdezik: „mit cselekedjünk atyámfiak, férfiak?” És Péter nem tud mást mondani, csak azt, hogy „térjete meg; keresztelkedjete meg, és veszitek a Szentlélek ajándékát!” „Térjete az élő Istenhez!”

Ennek a mai igeszakasznak nagy üzenete számunkra: milyen jó, hogy van kihez fordulni, van kitől tanácsot kérni! Felteszik a kérdést, hogy „nincs itt senki?” Abban az időben nagyon sok volt az olyan próféta, akik fizetésért prófétáltak, de igaz próféta, akinek a szíve az Úrban volt, nagyon kevés akadt. Viszont ott volt Elizeus, aki valószínűleg nem a táborban volt. Tehát, ne úgy gondoljuk, hogy tábori lelkészek vitték őt magukkal! Josafát úgy kérdezi, hogy „itt a közelben”, tehát valószínűleg Elizeus ott lehetett a közelben. Lehet, hogy távolról követte ezt a sereget. Volt kihez fordulni ebben a tanácstalanságban, ebben a nehéz helyzetben.

Mai igénknek legyen az a nagy tanítása, testvérek, hogy odafordulunk-e életünk ilyen nagy nehézségeiben, próbáiban, nyomorúságaiban az Úrhoz? Mert akkor javunkra válik a keserűség úgy, mint Ezékiás királynak, akiről Isten elrendelte, hogy meghal. „Rendeld el a te házadat!” – Ézsaiás prófétán keresztül üzeni meg neki Isten. Akkor Ezékiás odafordul az Úrhoz, elkezd imádkozni, könyörögni, és kap még tizenöt esztendő Istentől. Azért, mert nála vannak az idők és az idők részei.

Igen, testvérek, az ige nagy üzenete legyen számunkra: ha életedben ilyen siralomvölgyön haladsz át, ha ilyen nehézségeid vannak, de az Úrhoz tudsz fordulni, akkor azok a javadra fognak válni! Azok oda hajtanak téged az Úrhoz. Egyik professzorunk mondta annak idején, hogy „a szenvedés Isten pásztorkutyája”. A

„HÁROM KIRÁLYOK”

pásztorkutya utánaszalad az elcsatangolt báránynak, meg-megkapdossa a lábát, ugat és visszatereli a nyájhoz. Az a nagy kérdés, hogy mi kihez fordulunk, hova megyünk?

Tudjuk, hogy Saul király életének egyik pontján halottidézőhöz, az endori javasasszonyhoz fordul. Ezért Isten megveti és elveti őt. Öngyilkos lesz, mert nem az Úrhoz fordul. Júdás odafordul a papokhoz és azt mondja: „elárultam az ártatlan vért”, és odadobja eléjük a pénzt. Ő nem tud odafordulni az Úrhoz, az élő Istenhez és azt mondani: „könyörülj rajtam, én Istenem”, úgy, ahogy Dávid király. Dávid oda tud fordulni az Úrhoz, amikor életének a nagy mélypontján kezd könnyörögni és imádkozni: „szabadításod örömét add vissza nekem! Mossál meg, és fehérebb lesznek a hónál!” Mi oda tudunk-e fordulni?

Az ige másik tanítása az, hogy van-e, akitől tudunk igei tanácsot kérni? Van-e a közeledben olyan, akitől tudsz igei tanácsot kérni? Olyan borzasztó, testvérek, hogy ha valakinek a közelében van olyan ember, akitől tudna igei tanácsot kérni, de nem kér, és az is borzasztó, ha nincs olyan ember, aki ott az Isten beszédét képviselné! Mit mond az izraeli szolga? Ebben a helyzetben egy szolga szólal meg, hogy itt van Elizeus, annyit tud róla, hogy „aki Illés kezére vizet szokott tölteni”. Elgondolkodtam, hogy ebben az igében pontosan az a kérdés, hogy nincs víz, nincs mit inni, és a szolgának ez jut eszébe Elizeusról, hogy ő meg a vizet Illés kezére tölti. Tehát, annyi víz volt Illés idejében, hogy még a kézre is jutott, még mosakodni is tudtak, nemhogy inni!

Nem tudom, hogy miért ezt mondja a szolga. Nem tudják az írásmagyarázók sem. Vannak, akik arra gondolnak, hogy ilyen kicsiny szolgálatot is szívesen vállalt ez az Elizeus. Ő az Isten emberének szolgált ezzel, hogy csak vizet öntött a kezére. „Itt van Elizeus!” – ebben azt látom, hogy a szolga azt mondta: van itt valaki, akinek a cselekedetei, az indulatai, az egész valója igazolja azt, hogy ő Isten embere. Azért, mert aki ilyen kicsiny munkát el tud végezni, aki ilyen kicsiny szolgálatban hűséges tud maradni, attól lehet nagyobb dolgokat is várni. A Biblia ezt tanítja nekünk, amikor az a bizonyos úr a szolgának azt mondja: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, többre bízlak ezután!” A kevesen való hűség magában hordozza mindig a többre bízatus ajándékát.

Igen, testvérek, milyen csodálatos dolog, hogy akkor azt mondja Josafát király: bizony, nála van az Úr beszéde! Ez a legfontosabb, hogy nála van az Úr beszéde. Ezt azért emelem ki, mert mindig az az igaz közösség és igaz egyház, mindig az az igaz szolga, mint ott Josafát idejében, abban a korban, ennyit mond Josafát: nála van az Úr beszéde. Az az Isten gyermeke, közössége, gyülekezete, ahol ott van az ige, Isten beszéde. Ott van a hatalom, és ott van az erő. Beleolvashatjuk szinte ezekbe a sorokba: nálunk még víz sincs! Mi még vizet sem tudunk adni, ennyi sincs a hatalmunkban, de ennél az Elizeusnál ott van az Úr beszéde.

Felkel ez a három király, és odamegy Elizeushoz. Képzeljük el ezt a vegyes társaságot: Edom királya, egy abszolút bálványimádó; Jórám, Izrael királya, akiről már így mondja a fejezet eleje, hogy a Jeroboám bűnét folytatta. Jeroboám bűne az volt, hogy amikor az ország kettészakadt, akkor épített egy szentélyt Izraelben, mondván, hogy ne menjenek Júdába, ne menjenek Jeruzsálembe, ne a templomban áldozzanak, amit Isten elrendelt, hogy oda kell menni. Csinálunk egy magunk

kreálta szentélyt, és oda menjenek! A Biblia megmondja: nem számolta fel ezt a hamis istentiszteletet, ezt a szentélyt. És ott van Josafát, aki meg az Úr útjain járt.

Kérdezhetnénk, hogy hogyan érezhette magát Josafát két ilyen királynak a társaságában? Ugyan miről beszélhettek, milyen közös témájuk volt? Vajon hogyan tudtak egyeztetni? Nem tudom elképzelni sem, de azt igen, hogy amikor Elizeus meglátta őket, legfőképpen Jórám királyt, hallatlan dühös lehetett. Figyeljük meg, hogy mit mond: „mi közöm van hozzád?” Később, mikor Jézus itt járt a földön, az ördögök, a démoni lelkek mondták neki: „mi közünk hozzád?” „Nincs közünk hozzád! Nem tartozunk egy társaságba!” „Mi közöm hozzád, menj a te atyádnak, meg anyádnak prófétáihoz! Menj a Baál papokhoz!” Ezek voltak Jézabelnek és Akhábnak, Jórám szüleinek a papjai, királyai. „Menj azokhoz! Kérj azoktól tanácsot!”

Igen, ez is egy nagy tanulsága ennek a mai igének, hogy Isten gyermeke soha ne fogjon össze olyanokkal, akik bálványt imádnak, vagy hamis istentiszteletet művelnek, amit Isten nem rendelt el! Ma tele vagyunk, még egyházunkon belül is, azokkal az úgynevezett istentiszteletekkel, amiket Isten nem rendelt el, amiket az Újszövetség gyülekezetei nem gyakoroltak. Én mindig nagyon szomorú vagyok ilyenkor. Mit tudunk csinálni? Egyet. Mi nem vállalunk közösséget. Nem azért, mert elkülönülünk, hanem azért, mert Isten különít el bennünket ettől és minden más társaságtól, akik bálványt imádnak, vagy hamis istentiszteletet gyakorolnak.

Ezt csak azért mondom a testvéreknek, minden sértés nélkül, mert most egy hónapon belül két olyan esemény is lesz, amire 1938-ban a református és evangélikus püspökök és főgondnokok azt mondták, hogy semmi keresnivalónk nincs ott! Vajon hányan lesznek ott, mondván, hogy meg vagyunk hívva, vagy ott van a családtagunk? Úgy, mint Edom királya, mint Izrael királya, meg Josafát.

Nem az a baj, hogy Elizeus dühöng, hanem az, hogy Isten szomorú. Isten Szentlelkét szomorítja meg Isten megváltott, hívó gyermeke, ha nem az Urat követi; ha nem azokkal fog össze, ha nem azokkal kapcsolja magát össze, akik ugyanazzal a drága Lélekkel itattattak meg, ugyanabban a vérben mosattak meg, a Bárány vérében. Nem tehet Josafát semmit ez ellen, nem mondhatja Jórámnak, hogy romboljátok le a szentélyt.

Tudomásul kell vennünk, hogy vannak felekezetek, szekták. Van, aki így csinálja, van, aki úgy csinálja. Van, aki ilyen lelket vesz, van, aki olyan lelket imád. Mi egyet tehetünk, ahogy Jézus Krisztus mondja: maradjatok meg énbennem! „Maradjatok meg az én szeretetemben!” Elég nekünk az Úr kegyelme. Elég nekünk az általa elrendelt istentisztelet, és az, hogyha nálunk van az Úr beszéde. Ha el tudjuk mondani úgy is, mint egyén, úgy is, mint gyülekezet, hogy nálunk van az Úr beszéde. Isten igéjét emeljük magasra! Isten igéjét tesszük a középpontba, mert ezt kereste ez a három király is. „Nála van az Úr beszéde” – mondja az, aki világosan lát.

Nézzük meg még röviden Elizeus személyét, mert lehet, hogy sokakat megdöbbsent Elizeus határozott elutasítása: „Mi közöm van hozzád? Menj a te atyádnak és anyádnak prófétáihoz!” Majd Izrael királya azt mondja: „Ne utasíts el; mert az Úr gyűjtötte össze ezt a három királyt, hogy a Moáb kezébe adja őket.” Ebben

„HÁROM KIRÁLYOK”

is téved Jórám, mert nem az Úr gyűjtötte őket össze! Jórám igazolni akarja magát és hamis útjukat ezzel, hogy bennünket az Úr gyűjtött össze. Emlékeztek, amikor Jézus azt mondja: „nem mindenki, aki azt mondja, Uram, Uram, megy be a mennyek országába”? Nem mindenki akarja valóban az élő Istent dicsérni, tisztelni és magasztalni, aki Isten nevét felveszi. Jórám királya is „tudja a kánaáni nyelvet”, a hívők szófordulatait: az Úr gyűjtötte össze; de közben kiderül, hogy a saját akaratuk gyűjtötte őket egybe.

Elizeus viszont határozott nagyon, mert Isten gyermekének, ha valódi szolgálatban áll, és valóban az ő Ura előtt meg akar állni, akkor határozottnak, keménynek kell sokszor lennie. Emlékezzetek arra, amikor Keresztelő János olyan keményen beszél a pusztában, és úgy szólítja meg a népet, hogy „ti viperák fajzatai”, de azért, hogy amikor majd eljön az, akinek szórólapát van a kezében, aki ítélni fog élőket és holtakat, még most fel tudja ajánlani a kegyelmet! Higgyük el, sokszor ilyen kemény beszédre van szükség! A Jelenések könyve gyülekezeteinek ilyen kemény beszédet ad Isten, amikor azt mondja: „Térj meg: ha pedig nem, ellened megyek hamar, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből.” Azért, mert a kemény szívnek kemény beszéd kell, és ez a kemény beszéd felrázza, mintegy szíven találja őket, hogy megtérésre tudjanak megszomorodni és bűnbánatra tudjanak eljutni.

Kedves testvérek, nem másról van itt szó, mint arról, hogy Elizeus azt mondja: ha nem nézném Josafát, Júda királyának személyét, rád sem tekintenék! Erre a két királyra, de főképpen Jórámra, mert neki ismernie kellene az atyák történetét, Izrael történetét és Istennek népét hordozó kegyelmét. Őket a bizonyágok fellege veszi körül, ahogy a Zsidókhöz írt levélben olvassuk, ezért felháborító. Edom királya bálványimádó, de az, akinek tudnia kellene Isten útját, tudnia kellene az ígét és nem tudja, az felbosszantja Elizeust. Akkor Elizeus valami csodás dolgot mond: „hozzatok ide egy énekest!” Olyan szép a Bibliában ez a kifejezés, ami az eredeti szent szövegben szerepel, ami tulajdonképpen nem is énekest jelent, hanem olyan zenészt, aki hárfán tud játszani. Tehát, egy olyan énekest, aki valószínűleg Dávid zsoltárai közül fog énekelni.

Olyan szép, hogy Elizeus Isten gyermekeként lehet indulatos, bosszús, de tudjátok, mit akar, amikor az énekest hozatja? Rá akar hangolódni az Úrra. Le akar csillapodni úgy, ahogy a zsoltárban olvassuk: csillapodjál le az Úrban! „Ne bosszankodjál!” „Gyönyörködjél az Úrban!” Amikor az énekes elkezd játszani Dávid zsoltárait, akkor Elizeus ráhangolódik erre a mennyei üzenetre. Igen, mert lehetünk ilyenek Isten gyermekeként. Lehetünk sokszor indulatosak, felháborodottak, de a mai ígénk azt mondja, hogy akkor le kell csillapodni! Akkor keressük meg azt az eszközt – és látjátok, az nem lehet más, csak valamilyen mennyei eszköz, valami Úrtól jövő eszköz! A világi ember ilyenkor mit csinál? Bevesz két nyugtatót, aztán el van rendezve. Isten gyermeke meg odafordul azért, hogy valami mennyei, fentről jövő, Úrtól eredő csillapítsa le az indulatait, a heveskedését, és tudja mondani Isten ígését.

Elizeus nem magától akar szólni, ezért kell ráhangolódnia, nehogy magától szóljon valamit! Milyen szép, amikor az ige azt mondja, hogy a Szentlélektől indítva szóltak Isten szent emberei! Nem ajánlom a testvéreknek, amit így szoktak

mondani: mielőtt mondasz valamit, számolj tízig, hanem mi azt szoktuk mondani: akkor imádkozzál; hangolódj rá; hallgass meg egy zsoltárt, egy éneket! Hangolódj rá erre a mennyei hullámhosszra! Spurgeon mondja az egyik igemagyarázatában: „A Lélek szelét nem befolyásolhatjuk, de vitorláinkat szélirányba állíthatjuk!”

Azzal, hogy Elizeus ezt mondja: „hozzatok ide egy énekest”, arra tanít bennünket, Isten mai népét, hogy állítsuk a vitorláinkat szélirányba! Nem mi fogjuk fújni a szelet, nem tőlünk ered, mert fú, ahova akar, és nem tudod, honnan jön és hova megy, de a te kötelességed az, hogy a vitorláid szélirányban legyenek! Azért, hogy amikor jön a szél, amikor belekap Isten Lelke, akkor tőle valódi ígét tudjál mondani úgy, mint aranyalmát ezüst tányéron – ahogy olvassuk az ígében. Helyén mondott szó lehessen! Tudja Elizeus, hogy e nélkül alkalmatlan eszköz lenne az Isten szolgálatában. Ezt ajánlja az apostol, amikor azt mondja az egyik újszövetségi gyülekezetnek, hogy „beszélgetsetek egymás között zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak!” A mennyei zene ráhangolja szívünket az Úr kijelentésére, és így uralkodhat az Úr a mi szívünkben.

Lelkileg ilyen állapotban vagy most, vagy kellene, hogy ráhangolódj a mennyei hullámhosszra? Kellene, hogy a szívedben levő zavart Isten kezdje uralni, ő legyen Úr az életed fölött? Elizeus úgy gondolkodik: valamit ki kell tenni az életemből azért, hogy teret engedhessek annak a mennyeknek, amit Isten készít el! Eszembe jutott egy jelenet a gyermekkoromból. A mi falunk határában ment a vasút, volt ott egy állomás is, és akkor minden TSZ a Szerencsi Cukorgyárnak termelte a cukorrépat. Emlékszem, hogy amikor jött a betakarítás ideje, akkor minden állomásnak, ha volt ott fa, szén, bármi, amit ott tároltak, amit vasúttal vittek, el kellett rakodni, kiárusítani, mire jött a cukorrépa, mert azután vitték tovább a szerencsi gyárba.

Az jutott eszembe, milyen jó, ha Isten gyermeke így tesz, hogy kidobja, kite-szi mindazt, ami felesleges azért, hogy bejöjjön, aminek ott kell lennie! Elizeus eny-nyit csinált. Őt magát is kell, hogy az Úr a kezében erősen tartsa, vezesse, bűn-bánatra indítsa, Szentlelkével megáldja, azért, hogy mennyei bátorítást tudjon mondani azoknak, akik körülötte nyomorult helyzetben vannak és szorultságuk-ban elkezdik keresni az Urat.

Adja meg az Úr, testvérek, hogy a környezetünkben így ismerjenek meg ben-nünket: nála van az Úr beszéde! Hogy tudjanak hozzánk fordulni az Úr tanácsá-ért, egészen addig, míg ők maguk is közvetlen és élő kapcsolatba nem kerülnek ez-zel az Úrral! Kell egy szolga, aki úgymond közvetít, míg ők maguk is a Szentlélek által meg fogják hallani, hogy mit mond az Úr, és kéri majd: „szólj Uram, mert hallja a te szolgád!”

Legyünk olyanok, akikhez lehet fordulni, és sose felejtsük el, hogy ez a világ oda szeretne fordulni a nyomorúságban! A jólétben nem fog odafordulni, gazdag-ságban nem fog odafordulni, egészségben nem fog odafordulni, de lehet a környe-zetünkben olyan nyomorúság, olyan körülmény, amelyben valaki oda fog fordulni ahhoz, akinél ott van Isten beszéde. Legyünk alkalmas eszközök az ő kezében, az Úr szolgálatában!

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálásan köszönjük, hogy az Ószövetség lapjain keresztül is felragyog a te hatalmad, igazságod, szentséged, és minden bibliai történetben, így ebben a maiban is ott van az Úr Jézus Krisztus. Hiszen, ha nem néznéd az ő személyét, ahogy Elizeus nézi Josafát személyét, ha te nem néznél az Úr Jézus Krisztusra, akkor mi elvesznénk. Nem lenne kijelentés, nem lenne bűnbocsánat, nem lenne olyan sok ajándékok, amit csak őérette és őáltala adsz nekünk és készítesz el.

Köszönjük, Urunk, hogy a világ fiait a nyomorúságban arra indítod sokszor, hogy feléd forduljanak és téged keressenek! Köszönjük, hogy Izrael királyának is voltak emlékképei, és egy nehéz helyzetben eszébe jutott, hogy ilyenkor az Urat kellene kérdezni, tőle kellene tanácsot várni! Köszönjük, Urunk, hogy a világ fiait is viheted ilyen nehéz körülmények közé, amikor egy gyermekkori, egy fiatalkori emlékkép eszükbe jutván, keresik, hogy hol van a te beszéded, a te ígéd; ki az, aki azt képviseli, aki tud utat mutatni a menny felé, az örök élet felé. Ezért kérünk téged, hogy tegyél bennünket alkalmas eszközökké, hogyha tőlünk kérdeznek, akkor ne az indulatainkkal szembesüljenek, hanem azzal a kegyelemmel, amely tőled jön, tőled száll alá!

Köszönjük, Urunk, hogy Elizeus határozott volt. Köszönjük, hogy mi is határozottan képviselhetjük: ha meg nem tértek, elvesztek, de aki hisz az Úr Jézus Krisztusban, üdvözü! Add, hogy mi is ezt képviseljük a ránk bízottak felé, a környezetünkben élőknek! Tégy ebben bennünket hasznos eszközeiddé! Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg könyörgéseinket!

Ámen.

451. ének

1. Száma nincsen, Uram, jótéteményidnek,
Vége, hossza nincsen kegyelmességednek;
Azért magasztallak felette mindennek,
Mert hiszen én lelkem te ígéretednek.

2. Kiáltásom, Uram, tőled el nem vetéd,
Az én nyavalyámat csak te magad nézéd;
Atyai voltodat rajtam éreztetéd,
Irgalmasságodat mikor megjelentéd.

3. A pokol torkából te kiszabadítál,
És az én lelkemben engem megnyugtattál,
Te ígéreteddel mikoron biztattál,
Fiad által ismét fiaddá fogadtál.

4. Kész mindenha lelkem néked énekelni,
Mind e világ előtt rólad vallást tenni,
Sok jótételidért néked hálát adni,
Örökkön örökké tégedet dicsérni.